

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Stk/10/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015201511
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2026:1015201511.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Mariána Fečíka v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): VNET a.s., so sídlom Černyševského 48, 851 01 Bratislava, IČO: 35 845 007, právne zastúpený: Falcon Legal advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Dunajská 33, 811 08 Bratislava, IČO: 45 476 101, proti žalovanému: Rada pre mediálne služby, so sídlom Palisády 729/36, 811 06 Bratislava, IČO: 30 844 151 (pôvodný žalovaný: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, 810 00 Bratislava) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RL/18/2015, 37/SKL/2015 zo dňa 7. júla 2015, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave sp. zn. BA-5S/203/2022 zo dňa 12. januára 2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Dňa 04.12.2014 bola zamestnancom Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“) ako pôvodného žalovaného vykonaná miestna ohliadka v sídle žalobcu, ktorej predmetom bolo zistenie obsahu retransmisie poskytovanej v sieti elektronickej komunikačnej služby žalobcu.
2. Dňa 13.01.2015 Rada oznámením o začatí správneho konania informovala žalobcu, že začína správne konanie vo veci možného porušenia § 15a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej aj „zákon o vysielaní a retransmisii“) v súvislosti s poskytovaním retransmisie bez jej registrácie.
3. Dňa 07.07.2015 vydala Rada uznesenie č. 15-13/7.431 zachytené v Zápisnici o hlasovaní Rady pre vysielanie a retransmisiu spísanej v Bratislave dňa 07.07.2015, ktorým konštatovala porušenie § 15a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii žalobcom a uložila mu podľa § 64 ods. 1 písm. a) tohto zákona upozornenie za porušenie zákona.
4. Následne Rada ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3, § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona o vysielaní a retransmisii vydala rozhodnutie č. RL/18/2015, 37/SKL/2015 zo dňa 07.07.2015 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie Rady“), ktorým konštatovala, že žalobca porušil § 15a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že poskytoval od 04.12.2014 do 08.04.2015 retransmisiu programových služieb bez registrácie a za toto konanie mu uložila podľa § 64 ods. 1 písm. a) tohto zákona upozornenie za porušenie zákona. Preskúmané rozhodnutie bolo doručené priamo žalobcovi dňa 15.07.2015.
5. Rada označila za nesporné, že v elektronickej komunikačnej sieti žalobcu bola poskytovaná retransmisia programových služieb, ktorých ponuku Rada zistila počas miestnej ohliadky. Ako predmet konania identifikovala otázku, ktorý subjekt je poskytovateľom retransmisie programových služieb, ktoré

boli zistené v elektronickej komunikačnej sieti žalobcu. V súlade s § 3 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii za kľúčové považovala zistiť, ktorý subjekt poskytuje retransmisii vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na vlastný účet ako obsahovú službu koncovému užívateľovi bez ohľadu na to, či signál retransmitovanej programovej služby prenáša sám alebo prostredníctvom tretej osoby.

6. Rada uviedla, že za týmto účelom preskúmala obsah (i) vzorovej typovej zmluvy so zákazníkom o poskytovaní digitálnej televízie VNET TV, (ii) k nej pripojených všeobecných podmienok, (iii) zmluvy o spolupráci pri prevádzke služieb IPTV medzi žalobcom a spoločnosťou DSI DATA s.r.o. a (iv) plnej moci udelennej spoločnosťou DSI DATA s.r.o. žalobcovi na uzatváranie zmlúv o poskytovaní služieb retransmisie s koncovými užívateľmi.

7. Na základe posúdenia uvedených dokumentov a ďalších podkladov Rada uzavrela, že poskytovateľom retransmisie koncovým užívateľom je samotný žalobca. Neakceptovala tvrdenie žalobcu, podľa ktorého službu retransmisie koncovým užívateľom neposkytuje on, ale spoločnosť DSI DATA s.r.o., ktorá je držiteľom registrácie retransmisie a s ktorou má uzatvorenú zmluvu o spolupráci. Rada k tomu uviedla, že v zmluve uzatváranej s koncovými užívateľmi nie je uvedené žiadne označenie subjektov poskytujúcich retransmisii a hoci koncoví užívatelia dostali v zmluve informáciu o tom, že poskytovateľom retransmisie má byť iný subjekt, nedostali informáciu ktorý, a túto otázku jednoznačne neriešia ani všeobecné obchodné podmienky. Rada v tejto súvislosti tiež poznamenala, že na to, aby prevádzkovateľ mohol poskytovať svoje služby vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť, je nevyhnutné, aby vedel určiť, voči ktorým subjektom sa zaväzuje (samotná skutočnosť, že spoločnosť DSI DATA s.r.o. má byť známy počet prípojok, nie je naplnením takejto požiadavky).

8. Rada tiež konštatovala, že v prípade DSI DATA s.r.o. nemožno uvažovať o poskytovaní služby na jej účet, keďže spoločnosť DSI DATA s.r.o. nezískava odplatu od koncových užívateľov, ale od žalobcu, a to za poskytovanie výkonov a zariadení. Tiež zodpovednostné nároky v konkrétnych prípadoch nerieši spoločnosť DSI DATA s.r.o., ale výlučne žalobca. Aj z hľadiska poskytovania retransmisie ako obsahovej služby žalobca vstupuje medzi spoločnosť DSI DATA s.r.o. a koncového užívateľa a jeho postavenie nadobúda taký charakter, že on sám sa stáva jej poskytovateľom.

9. Ďalej Rada argumentovala tým, že o retransmisii pôjde len vtedy, ak je táto ako obsahová služba poskytovaná koncovému užívateľovi, ktorý na základe vzájomného dojednania prijíma programové služby zostavené do ponuky. V danom prípade tieto znaky napĺňa žalobca, ktorý požiadal o registráciu retransmisie až dňa 19.01.2015. Registrácia mu bola udelená 10.03.2015 rozhodnutím č. TKR/349/2015 s doručením 08.04.2015, preto Rada vymedzila trvanie správneho deliktu v rozmedzí od 04.12.2014 do 08.04.2015. Rada napokon skonštatovala, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie. V rámci poučenia preskúmané rozhodnutie obsahovalo informáciu, že proti nemu nie je možné sa odvolať, avšak je preskúmateľné súdom podľa § 247 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

II. Konanie pred správnym súdom

10. Žalobca podal dňa 14.09.2015 na Krajský súd v Bratislave žalobou proti rozhodnutiu správneho orgánu podľa § 247 OSP a proti nečinnosti správneho orgánu podľa § 250t a nasl. OSP. Žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady a navrhol jeho zrušenie, alternatívne - v prípade oddeliteľnosti výrokov o vine a sankcii - zrušenie oboch výrokov. Eventuálne, ak by súd prijal záver, že proti rozhodnutiu Rady je možné podať odvolanie, navrhol zrušenie rozhodnutia Rady v celom rozsahu a uloženie povinnosti Rade konať o podanom odvolaní žalobcu a predložiť vec odvolaciemu orgánu do 14 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

11. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/219/2015-124 z 03.09.2019 bola vec postúpená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“) ako súdu vecne príslušnému, s poukazom na celoštátnu pôsobnosť Rady [§ 4 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, § 246 ods. 2 písm. a) OSP]. V rámci prechodu výkonu správneho súdnictva bola následne prevzatá Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“), ktorý uznesením sp. zn. 2Asan/8/2020 z 13.07.2022 výrokom I. zamietol žalobu v časti návrhu o vyslovení povinnosti Rade konať o podanom odvolaní a výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu postúpil Krajskému súdu v Bratislave ako súdu vecne príslušnému. Výrok I. (týkajúci sa konania proti nečinnosti) Najvyšší správny SR odôvodnil tým, že nekonanie žalovaného o odvolaní nie je možné považovať za jeho nečinnosť, pretože odvolanie proti rozhodnutiu Rady právny poriadok SR nepripúšťa. Dodal, že právoplatnosťou tohto rozhodnutia - jeho doručením, mohol žalobca podať správnu žalobu.

12. Zákom č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o mediálnych službách) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o mediálnych službách“) bol s účinnosťou od 01.08.2022 zrušený zákon o vysielaní a retransmisii a pôsobnosť pôvodného žalovaného (Rady pre vysielanie a retransmisii) prešla na žalovaného (Radu pre mediálne služby) v zmysle § 227

ods. 5 a § 236 ods. 1 tohto zákona. Krajský súd v Bratislave po postúpení veci preto ďalej v zmysle § 180 ods. 3 a § 491 ods. 1 SSP konal s Radou pre mediálne služby v procesnom postavení žalovaného orgánu verejnej správy.

13. Následne Správny súd v Bratislave, na ktorý prešiel výkon správneho súdnictva podľa § 3 ods. 1 a 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov z doterajšieho Krajského súdu v Bratislave, vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. BA-5S/203/2022 zo dňa 12.01.2024 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Žalobu žalobcu (v časti posúdenia zákonnosti rozhodnutia Rady, keďže v časti namietanej nečinnosti o nej rozhodol Najvyšší správny súd SR) zamietol ako nedôvodnú podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“). Žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

14. Úvodom odôvodnenia napadnutého rozsudku správny súd poznamenal, že žalobcom uplatnené námietky nedostatočne zisteného skutkového stavu, nezrozumiteľnosti preskúmaného rozhodnutia, nesprávneho právneho posúdenia veci a existencie väd správneho konania pri aplikácii právnej úpravy Správneho súdneho poriadku (§ 491 ods. 1 SSP) bolo možné podradiť pod žalobné dôvody podľa § 191 ods. 1 písm. b), c), d), e), f) a g) SSP. Podľa správneho súdu však nebol naplnený nijaký z týchto dôvodov. Správny súd sa v súhrne stotožnil so záverom Rady, že žalobca napriek tomu, že splňal zákonné znaky poskytovateľa (prevádzkovateľa) retransmisie, túto poskytoval bez registrácie, čím porušil § 15a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

15. Správny súd primárne posudzoval námietku uplynutia 6-mesačnej subjektívnej prekluzívnej lehoty na základe § 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, podľa ktorého Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti dozvedela (ktorým je deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností na zasadnutí rady), najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Správny súd považoval za zachované oba druhy lehôt (subjektívna lehota plynula od prerokovania správy na zasadnutí Rady dňa 13.01.2015 do 13.07.2015; objektívna lehota plynula od okamihu ukončenia protiprávneho konania dňa 08.04.2015 do 08.04.2016, pričom Rada vydala preskúmané rozhodnutie dňa 07.07.2015). V tejto súvislosti vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu, že rozhodujúci je až okamih právoplatnosti (nie vydania) preskúmaného rozhodnutia, ktorá nastala až jeho doručením žalobcovi dňa 15.07.2015. Správny súd uvedený záver oprel o citáciu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sž/27/2012 z 25.09.2013 a odôvodnil ho aj poukazom na osobitosti právnej úpravy zákona o vysielaní a retransmisii týkajúce sa rozhodovacieho procesu Rady (Rada je kolektívny orgán; je schopná uznášať sa, ak je prítomných najmenej sedem jej členov a na platné uznesenie je potrebný súhlas najmenej piatich členov; Rada hlasuje verejne a jej rokovania sú tiež verejné; právoplatné rozhodnutia a zápisnice z rokovania a hlasovania musia byť zverejnené na webovom sídle Rady, zápisnice najneskôr do piatich pracovných dní od skončenia zasadnutia; platné uznesenie Rady je možné zmeniť len prijatím ďalšieho uznesenia rovnakým procesným postupom v súlade so zákonom; účastníci majú možnosť sa zasadnutiu Rady zúčastniť a s výrokom rozhodnutia sa oboznámiť). Správny súd uzavrel, že ak zákonodarca ustanovením § 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii zaviedol prekluzívnu lehotu na uloženie sankcie, s ohľadom na uvedené špecifiká a kontrolné mechanizmy proti zneužitiu lehoty Radou i s ohľadom na krátkosť subjektívnej lehoty, je možné mať za to, že nemal v úmysle podmieňovať rozhodovanie o uložení sankcie doručením rozhodnutia účastníkom konania, resp. nadobudnutím jeho právoplatnosti.

16. Správny súd vyhodnotil ako irelevantnú aj námietku nesprávneho (neúčinného) doručovania preskúmaného rozhodnutia, keďže nemá žiaden vplyv na plynutie prekluzívnej lehoty (ako vyplýva z vyššie uvedeného), ani na zákonnosť a vecnú správnosť rozhodnutia. Správny súd sa stotožnil so žalobcom v tom, že rozhodnutie Rady, v rozpore s § 25 ods. 5 prvá veta Správneho poriadku, nebolo doručené jeho právnomu zástupcovi (ale len priamo žalobcovi). Konštatoval teda pochybenie správneho orgánu, avšak zároveň nezistil porušenie práv žalobcu z hľadiska jeho možnosti oboznámiť sa s preskúmaným rozhodnutím a podať proti nemu správnu žalobu v zákonnej lehote.

17. Ako nedôvodnú posúdil správny súd aj námietku o nedostatku právomoci Rady rozhodnúť o porušení zákona. Právomoc vykonávať dohľad nad dodržiavaním povinností Rade vyplýva z § 5 zákona o vysielaní a retransmisii, čo podľa názoru správneho súdu v sebe implicitne zahŕňa i kompetenciu vysloviť porušenie zákona. Okrem toho v zmysle zásady „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege“ nie je možné uložiť sankciu (trest), ak nie je preukázané a súčasne konštatované porušenie zákona, pričom konštatovanie porušenia zákona len v odôvodnení rozhodnutia nie je podľa názoru správneho súdu postačujúce, keďže odôvodnenie je len vysvetlením úvah vedúcich k záverom formulovaným vo výroku. Správny súd tiež poukázal na to, že výrok o porušení zákona a výrok o uložení sankcie tvoria jeden celok, sú právne neoddeliteľné a navzájom závislé, bez ohľadu na to, či tieto závery boli prijaté jedným alebo viacerými uzneseniami Rady. Správny súd preto konštatoval, že výrok preskúmaného rozhodnutia

je jasný, zrozumiteľný a dostatočne určitý a jeho odôvodnenie obsahovo korešponduje výroku a dáva relevantnú a dostatočnú odpoveď na všetky skutkové a právne otázky.

18. Napokon sa správny súd nestotožnil ani s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci. Správny súd nepovažoval za rozhodujúce tvrdenie žalobcu, podľa ktorého on sám bol len poskytovateľom „hardwaru“, teda káblov a optických vedení, do ktorého tretie osoby „púšťali“ televízny signál konečným zákazníkom. Žalobca opomína, že poskytovanie signálu je len jedným zo zákonných znakov definujúcich prevádzkovateľa retransmisie, pričom však nie znakom jediným, navyše je takým znakom, ktorého naplnenie (reálne uskutočnenie) je možné zveriť aj tretím osobám. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalobca bol subjektom, ktorý de facto retransmisiu konečným zákazníkom poskytoval, a to prostredníctvom signál zabezpečujúcej tretej osoby (DSI DATA s.r.o.), ktorej účasť na retransmisii ani sám nepopieral. Bez ohľadu na to, konkrétne ktorý z dotknutých subjektov poskytol káble a optické vedenia či signál, účelom uzatvorených zmlúv bolo realizovať poskytovanie retransmisie konečným užívateľom s tým, že zmluvy uzatváral priamo žalobca a len žalobca skutočne a priamo realizoval zmluvné a z nich vyplývajúce zodpovednostné (teda aj reklamačné) vzťahy s konečným zákazníkom.

19. Správny súd ďalej uviedol, že pri právnom posúdení danej veci nie je podstatné, kto je v zmluve označený ako poskytovateľ či dodávateľ, teda zmluvné zadefinovanie postavenia jednotlivých subjektov, podstatná je samotná realizácia retransmisie, ktorá v každom ohľade prináležala žalobcovi ako jej prevádzkovateľovi. Zákon o vysielaní a retransmisii za prevádzkovateľa retransmisie označuje fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá „vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť poskytuje retransmisiu ako obsahovú službu koncovému užívateľovi bez ohľadu na to, či signál retransmitovanej programovej služby k užívateľovi prenáša sama alebo prostredníctvom tretej osoby“. Právna úprava teda nevyklučuje zabezpečenie prenosu signálu retransmisie prostredníctvom tretej osoby, práve naopak, výslovne s takýmto „rozdelením úloh“ počíta, avšak s tým, že prevádzkovateľom retransmisie je ten, kto retransmisiu skutočne poskytuje ako obsahovú službu koncovému užívateľovi - vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť.

20. Následne správny súd konštatoval, že žalobca retransmisiu ako obsahovú službu poskytoval konečným užívateľom prostredníctvom spoločnosti DSI DATA s.r.o., pričom vystupoval vo vzťahu ku koncovému užívateľovi vo vlastnom mene (bol vo fyzickom kontakte so zákazníkmi a uzatváral zmluvy), na vlastný účet (dosahoval zisk plynúci z poskytovania retransmisie, ktorý mu bol vyplácaný priamo) a na vlastnú zodpovednosť (realizoval zodpovednostné vzťahy vyplývajúce z uzatvorených zmlúv), čím jednoznačne naplnil definičné znaky prevádzkovateľa retransmisie v zmysle § 3 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii. Správny súd dodal, že postavenie žalobcu ako poskytovateľa káblov a optického vedenia v zmluvných vzťahoch bez toho, aby bol považovaný za poskytovateľa retransmisie s povinnosťou registrácie, by bolo akceptovateľné len vtedy, ak by zmluvné vzťahy s koncovým užívateľom boli uzatvárané a realizované priamo spoločnosťou DSI DATA s.r.o., nie však v tejto (opačnej) situácii.

21. K argumentácii žalobcu vo vzťahu k údajne trojstrannej povahe zmlúv s konečnými zákazníkmi, správny súd konštatoval, že táto skutočnosť zo zmluvy predloženej žalobcom nevyplýva. Zo zmlúv o poskytovaní služby digitálnej televízie VNET TV (predloženej ako vzor zmluvy uzatváratej s konečným užívateľom) vyplýva, že zmluvnými stranami sú žalobca a konečný užívateľ, pričom ako dodávateľ sa primárne zaviazal zabezpečiť účastníkovi (konečnému užívateľovi) poskytovanie retransmisie žalobca, a to prostredníctvom tretej osoby (poskytovateľa). Spoločnosť DSI DATA s.r.o. nie je v zmluve označená ako zmluvná strana a v zmluve nie je presne identifikovaná ani ako poskytovateľ. Jeho potenciál byť poskytovateľom retransmisie v konkrétnom prípade (aj to len ako jeden z viacerých do úvahy prichádzajúcich subjektov) vyplýva len zo všeobecných podmienok pripojených k zmluve, čo zodpovedá aj tomu, akým spôsobom sa tieto zmluvné vzťahy uskutočňovali, teda z primárnej (hlavnej) úlohy žalobcu pri poskytovaní retransmisie. S ohľadom na materiálnu stránku veci (faktické fungovanie zmluvných vzťahov) správny súd odmietol formalistickú interpretáciu žalobcu, pokiaľ ide o jeho postavenie v predmetných vzťahoch, ako priameho zástupcu spoločnosti DSI DATA s.r.o. a ako miesto plnenia pre jej odplatu za služby.

22. Ako právne bezvýznamnú posúdil správny súd aj polemiku žalobcu ohľadom dosahovania zisku spoločnosťou DSI DATA s.r.o., keďže zisk z poskytovania retransmisie dosahoval primárne žalobca ako zmluvná strana s koncovým užívateľom, čo je rozhodujúce z pohľadu naplnenia zákonných znakov podľa § 3 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii. K uvedenému správny súd poznamenal, že úlohou správneho orgánu v danom konaní nebolo určiť výlučného prevádzkovateľa retransmisie, ale určiť, či ním bol práve žalobca, na základe naplnenia všetkých zákonných znakov definujúcich takéto postavenie. Sekundárne, sprostredkované dosahovanie zisku tretími osobami, ktoré majú z hlavného zmluvného vzťahu prospech, je potom irelevantné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti správny súd

nemal pochybnosti o tom, že právne posúdenie veci správnym orgánom spočívajúce v tom, že žalobca bol v rozhodnom čase poskytovateľom (prevádzkovateľom) retransmisie v zmysle zákonnej definície, a preto mal povinnosť registrácie, ktorú nesplnil, bolo namieste a v tomto smere nedošlo k pochybeniu správneho orgánu.

23. Z uvedených dôvodov nebolo podľa názoru správneho súdu potrebné dopĺňať ani skutkové zistenia o vykonané merania u spoločnosti DSI DATA s.r.o., keďže v predmetnom správnom konaní nebolo sporné, že signál retransmisie bol zabezpečovaný prostredníctvom tretej osoby. Merania vykonané u spoločnosti DSI DATA s.r.o. by neviedli k novým skutkovým zisteniam ani k zmene právneho posúdenia veci. Navyše žalovaný v preskúmanom rozhodnutí (str. 13) uvádza, že takúto ohliadku vykonal dňa 14.01.2015 (čo však nebolo možné overiť z obsahu administratívneho spisu). Žalobca v tomto smere nešpecifikoval, akým konkrétnym spôsobom malo takéto zisťovanie, ktorého výsledok nikto nespochybňoval, ovplyvniť právne posúdenie veci či ustálený skutkový stav. Posúdenie otázky naplnenia zákonných znakov podľa § 3 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii bolo v danej veci otázkou právneho, nie skutkového charakteru. Skutočnosť, kto poskytuje signál a kto káble a optické vedenia, nebola v konaní sporná a nie je možné ju bez ďalšieho stotožňovať s otázkou identifikácie subjektu prevádzkovateľa retransmisie, keďže zabezpečenie signálu (samostatne či prostredníctvom tretej osoby) je len jedným z definičných znakov poskytovateľa (prevádzkovateľa) retransmisie.

24. Správny súd nepriznal úspech ani námietke žalobcu vo vzťahu k nevykonaným meraniam mimo dňa 04.12.2014. Vzhľadom k tomu, že žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by zmluvy s konečnými užívateľmi ukončil, a nepreukázal ani ukončenie zmluvného vzťahu so spoločnosťou DSI DATA s.r.o., je zrejmé, že retransmisia bola realizovaná pokračujúcim protiprávnym konaním, a to až do dňa 08.04.2015 tak, ako bolo správnym orgánom vymedzené, teda až do dňa doručenia registrácie, o ktorú v priebehu správneho konania žalobca požiadal.

25. Správny súd záverom odôvodnenia dodal, že aj pri rešpektovaní charakteru súkromnoprávných vzťahov medzi ich účastníkmi nie je možné opomínať limity vyplývajúce z predpisov verejného práva, medzi ktoré nepochybne patrí aj zákon o vysielaní a retransmisii, ktorého cieľom je regulácia v oblasti retransmisie, čomu zodpovedá i požiadavka registrácie pre prevádzkovateľa retransmisie. Inými slovami, uplatnenie princípu „čo nie je zakázané, je dovolené“ končí tam, kde začína konkrétny zákaz vyplývajúci zo všeobecne záväzného právneho predpisu, v tomto prípade zákaz poskytovať retransmisiiu bez registrácie.

III. Argumentácia účastníkov konania v kasačnom konaní

26. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP). Žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie Rady zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

27. Sťažovateľ namietal právne závery správneho súdu (uvedené v bodoch 53 - 57 napadnutého rozsudku, vid' body 18 - 25 tohto rozsudku) týkajúce sa postavenia žalobcu ako prevádzkovateľa retransmisie.

28. Poukázal na zákonné definície „poskytovateľa retransmisie“ a „retransmisie“ obsiahnuté v zákone o vysielaní a retransmisii (i dôvodovej správe k zákonu o mediálnych službách obsahujúce rovnaké definície), ktoré podľa neho správny súd vložil nesprávne a presne opačne, v jeho neprospech. Prevádzkovateľ retransmisie je v zmysle zákona osoba, ktorá prijíma signál od vysielateľov (pôvodných majiteľov práv) a následne ju v nezmenenom obsahu poskytuje (retransmituje) vlastným menom koncovým užívateľom v rámci ponuky TV balíčkov zostavených poskytovateľom, pričom na prenos signálu môže použiť vlastný distribučný kanál (sieť, káble, antény) alebo tretej osoby. Zákon jasne hovorí, že ponuku televíznych programov zostavuje poskytovateľ retransmisie, ten TV programy prijíma a ďalej vysiela zákazníkovi. Tieto činnosti vykonáva spoločnosť DSI DATA s.r.o., ktorá je poskytovateľom retransmisie a využíva k tomuto prenosu signálu siete sťažovateľa.

29. Sťažovateľ tvrdil, že poskytovanie signálu retransmisie je hlavným a jediným znakom poskytovania retransmisie, keďže podstatou poskytovania retransmisie je vysielanie signálu. Správny súd nesprávne vložil možnosť, že poskytovateľ retransmisie môže prenášať k užívateľovi signál prostredníctvom tretej osoby. Logickým, účelovým a gramatickým výkladom „možnosť prenášať signál prostredníctvom tretej osoby“ možno vykladať len tak, že poskytovateľ retransmisie môže signál prenášať prostredníctvom tretích osôb, ktoré k tomu poskytujú distribučné siete a kanály. Je to jedine poskytovateľ retransmisie, ktorý vysiela signál a k tomu si môže zabezpečiť sieť od tretieho subjektu ako prostriedok, prostredníctvom ktorého signál vysiela.

30. Správny súd tiež úplne opomenul, že DSI DATA s.r.o. je osoba, ktorá na rozdiel od sťažovateľa (i) prijíma signál od vysielateľov a má s nimi uzavreté licenčné zmluvy oprávňujúce ju poskytovať TV

signál koncovým zákazníkom, za čo im platí licenčné poplatky, (ii) prijíma signál od vysielateľov a „púšťa“ ho v nezmenenom obsahu ďalej zákazníkom cez sieť sťažovateľa, (iii) zostavuje ponuku TV kanálov a balíčkov, (iv) je priamym poskytovateľom retransmisie koncovým užívateľom, keď pri uzatváraní zmlúv s koncovými zákazníkmi sťažovateľ nevystupuje pod vlastným menom, ale práve menom DSI DATA s.r.o.

31. Sťažovateľ tiež vytkol správne mu súdu, že právne závery prijal bez toho, aby sa vysporiadal so súborom ním predložených dôkazov preukazujúcich opak (písomné vyjadrenie DSI DATA s.r.o., podľa ktorého zostavuje ponuku vo vlastnom mene, technicky obsluhuje koncové zariadenia u jednotlivých zákazníkov, púšťa, obmedzuje a mení signál programov, ktoré si zákazníci objednali; plnomocenstvo udelené DSI DATA s.r.o. pre sťažovateľa i zmluva medzi sťažovateľom, DSI DATA s.r.o. a zákazníkmi, z ktorej vyplýva postavenie sťažovateľa ako subdodávateľa DSI DATA s.r.o., ktorej poskytuje svoju sieť a rieši za neho reklamácie).

32. Sťažovateľ namietal právne závery správneho súdu, podľa ktorých mal zmluvy uzatvárať priamo on. Tvrdil, že tak robil len v mene spoločnosti DSI DATA s.r.o., na základe ňou udeleného plnomocenstva. Fakt, že sa strany dohodli na postupe ohľadne reklamácií a technickej podpore, nič nemení na tom, že v zmysle zákona je poskytovateľom retransmisie DSI DATA s.r.o. Sťažovateľ prevádzkuje sieť, zapája káble v bytoch účastníkov, preto je logické a na trhu aj bežné, že rieši reklamácie a technickú podporu zákazníkov.

33. Sťažovateľ zotrval na tvrdení, že signál od vysielateľov fakticky neprijíma a nepúšťa ho do siete (nemá k tomu ani zmluvy s vysielateľmi) a ani rozhodnutie Rady a správneho súdu na tom nemôže nič zmeniť. Poskytovanie retransmisie a veci s tým spojené (zmluvy s vysielateľmi, licenčné práva, nastavovanie príjmu TV kanálov v set-top-boxoch zákazníkov) sú mimo jeho dispozičnej sféry. Svoju situáciu pripodobnil k prípadu, kedy by bol vlastníkom elektrických vedení, cez ktoré dodávateľ elektriny dodáva elektrinu koncovým zákazníkom a pritom by bol považovaný za dodávateľa elektriny.

34. Sťažovateľ tiež namietal nedostatočne zistený skutkový stav, pretože u spoločnosti DSI DATA s.r.o. nebolo vykonané meranie a u sťažovateľa bolo vykonané meranie bez výpovednej hodnoty. Vo vzťahu k meraniu signálu u sťažovateľa sťažovateľ namietal, že Rada dňa 04.12.2014 signál v sieti nijako nemerala a netuší, aký signál sa v sieťach sťažovateľa prenáša. Zistiť, kto je poskytovateľom signálu a zákazníkom je možné len u spoločnosti DSI DATA s.r.o., ktorá má technické zariadenia (middleware) na regulovanie, ktorý zákazník „chytí“ ktorý signál a ktoré TV kanály. Zákazník si tieto služby objedná u sťažovateľa ako sprostredkovateľa a DSI DATA s.r.o. technicky ovplyvňuje to, ktoré kanály jej zákazníci vedia prijímať. Tvrdenie Rady, že meraním vizuálne zistila, že v sieťach VNETu sa poskytuje signál určitých TV staníc, a preto je poskytovateľom retransmisie, je z technického a logického hľadiska absurdný. Zistiť ponuku programových služieb mohol pracovník Rady jedine na webovej stránke sťažovateľa, kde je ale súčasne uvedené, že poskytovateľom týchto balíčkov TV staníc je DSI DATA s.r.o. Napokon sťažovateľ uviedol, že meranie sa uskutočnilo len 04.12.2014, no Rada zarámcovala trvanie protiprávneho stavu do 08.04.2015 a nie je zrejmé, na základe akých skutočností.

35. Sťažovateľ ďalej namietal nevykonanie miestnej obhliadky v spoločnosti DSI DATA s.r.o., v rámci ktorej by Rada zistila, že DSI DATA s.r.o. vie o všetkých jej zákazníkoch, ktorým vysiela signál. V tejto súvislosti považoval za rozporné tvrdenie súdu, ktorý k nevykonaniu tohto dôkazu uviedol, že zabezpečenie signálu touto spoločnosťou nebolo sporné, a napriek tomu považoval za poskytovateľa retransmisie sťažovateľa.

36. Sťažovateľ ďalej rozporoval aj závery správneho súdu, ku ktorým dospel na základe analýzy zmluvných ustanovení a všeobecných podmienok sťažovateľa. Citoval vybrané ustanovenia typovej zmluvy so zákazníkom i všeobecných podmienok sťažovateľa, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva trojstranný zmluvný vzťah, kde poskytovateľom retransmisie je iná spoločnosť než sťažovateľ, ktorá bola uvedená na web stránke a v cenníku. Aj na konci typovej zmluvy so zákazníkom je priestor tak na podpis sťažovateľa ako i dodávateľa, pričom podpis štatutára sťažovateľa za dodávateľa vyplýval z plnomocenstva. Zo všeobecných podmienok sťažovateľa vyplýva, že predmetom záväzku sťažovateľa je zabezpečenie služby retransmisie poskytovateľom, ktorý bude tieto služby poskytovať priamo účastníkov, a k tomu poskytovanie iných technických a podporných služieb.

37. Sťažovateľ tiež uviedol, že je aj poskytovateľom pripojenia k internetu (čo je jeho základný „business“) a nakoľko väčšina zákazníkov, ktorá chce pripojenie k internetu, má záujem aj o príjem TV staníc, tak si sťažovateľ za týmto účelom „zazmluvnil“ DSI DATA s.r.o. ako ich dodávateľa.

38. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti označil napadnutý rozsudok za súladný so zákonom a kasačnú sťažnosť navrhol zamietnuť. Uviedol, že v danom prípade je rozhodujúce posúdiť, konanie ktorého subjektu vo vzťahu ku koncovým užívateľom napĺňa znaky poskytovania retransmisie ako obsahovej služby vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť. Poskytovaním retransmisie ako obsahovej služby nie je akákoľvek činnosť, ktorú si tak nazývajú subjekty podieľajúce sa na

jej poskytovanie, ale tá činnosť, ktorá naplňuje definičné kritériá v § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní programových služieb a poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu v znení účinnom v čase spáchania správneho deliktu (ďalej aj „zákon o digitálnom vysielaní programových služieb“).

39. Žalovaný dôvodil, že prevádzkovateľ retransmisie je povinný uzatvárať s koncovými užívateľmi typové zmluvy (§ 17 ods. 1 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii). Zmluvné usporiadanie vzťahov medzi poskytovateľom služby retransmisie a koncovým užívateľom musí byť také, aby v každom momente bolo možné určiť, ktorý konkrétny subjekt je poskytovateľom služby retransmisie koncovému užívateľovi. Poskytovanie služby retransmisie nevyhnutne na seba viaže práva a povinnosti poskytovateľa retransmisie, ako aj koncového užívateľa, ktorých uplatnenie je závislé od možnosti určiť subjekt, ku ktorému sa tieto práva a povinnosti viažu.

40. Na základe uvedeného žalovaný tvrdil, že koncoví užívatelia na základe uzavretej typovej zmluvy a všeobecných podmienok vstupujú do zmluvného vzťahu, ktorý im má zabezpečiť prístup k programovým službám šíreným prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete sťažovateľa, práve so sťažovateľom. Pri posudzovaní otázky, kto je poskytovateľom retransmisie, je tak potrebné posudzovať, kto vstupuje do zmluvných vzťahov upravujúcich poskytovanie retransmisie s koncovými užívateľmi. Ťažko možno uvažovať, že do zmluvného vzťahu s koncovým užívateľom budú platne vstupovať rôzne subjekty, len na základe toho, že budú voľne pridávané do cenníka alebo na internetovú stránku sťažovateľom.

41. Z hľadiska zodpovednostných vzťahov uplatňovaných vo vzťahu ku koncovým užívateľom žalovaný uviedol, že títo môžu vo všetkých záležitostiach týkajúcich sa poskytovanej služby platne komunikovať len so sťažovateľom. Koncoví užívatelia dokázali v súvislosti s ponukou programových služieb, ktorá im bola poskytovaná, určiť len jeden subjekt, a to sťažovateľa. Spoločnosť DSI DATA s.r.o. bola vo všeobecných podmienkach určená len ako jeden z možných poskytovateľov služby retransmisie. U spoločnosti DSI DATA s.r.o. absentuje aj poskytovanie retransmisie na vlastný účet, nepatrí jej žiadna odplata od koncových užívateľov a ziskava odplatu na základe zmluvy o spolupráci od sťažovateľa.

42. Keďže retransmisia ako obsahová služba je poskytovaná koncovému užívateľovi, podľa názoru žalovaného nie je rozhodujúce, ktorý subjekt zabezpečuje zostavenie ponuky programových služieb po technickej stránke, ani to, ktorý subjekt vystupuje navonok ako zodpovedná osoba voči tretím osobám oprávneným z použitia ich vysielania, teda že v uvedenom prípade to bola spoločnosť DSI DATA s.r.o.

43. K námietke týkajúcej sa vykonania merania u sťažovateľa žalovaný uviedol, že sťažovateľ nepravdivo uvádza, že vizuálna ohliadka spočívala v pozretí webovej stránky sťažovateľa a vyžiadaní zmlúv uzavretých so zákazníkmi. Ako vyplýva zo zápisnice z miestnej ohliadky, zisťovanie obsahu balíkov programových služieb bolo vykonané na televíznom prijímači umiestnenom v sídle sťažovateľa. Postupne došlo k zobrazeniu všetkých programových služieb poskytovaných sťažovateľom a ich zapísaniu do zápisnice z miestnej ohliadky, ktorú následne sťažovateľ podpísal.

44. K tvrdeniu sťažovateľa že nevie, na základe čoho Rada vymedzila trvanie správneho deliktu, poukázal žalovaný na s. 14 preskúmaného rozhodnutia (dátum udelenia registrácie retransmisie sťažovateľovi).

45. K námietke sťažovateľa o potrebe vykonať miestnu obhliadku aj u spoločnosti DSI DATA s.r.o. žalovaný uviedol, že Rada ju vykonala, čo je priamo uvedené aj v preskúmanom rozhodnutí, konkrétne na str. 13, kde sa Rada zaoberá aj rozdielmi v programovej ponuke žalobcu a spoločnosti DSI DATA s.r.o. Z toho dôvodu nebolo nevyhnutné dopĺňať dokazovanie, ako tvrdí sťažovateľ.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

46. Prejednávaná vec bola dňa 16.09.2024 predložená Najvyššiemu správne súdu SR, bola náhodným výberom technickými a programovými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená na rozhodnutie senátu 1S a bola jej pridelená spisová značka 1Stk/10/2024.

47. Senát Najvyššieho správneho súdu SR ako súdu kasačného (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

48. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

V. Vybrané ustanovenia, z ktorých kasačný súd vychádzal

49. Podľa § 15a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii: „Poskytovanie retransmisie bez registrácie podľa tohto zákona sa zakazuje, ak tento zákon alebo osobitný predpis^{21c} neustanovuje inak.“

50. Podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii: „Za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona.“

51. Podľa § 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii: „Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.“

52. Podľa § 3 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii: „Na účely tohto zákona prevádzkovateľ retransmisie je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť poskytuje retransmisiu ako obsahovú službu koncovému užívateľovi (ďalej len „užívateľ“) bez ohľadu na to, či signál retransmitovanej programovej služby k užívateľovi prenáša sama alebo prostredníctvom tretej osoby.“

53. Podľa § 3 písm. f/ zákona o vysielaní a retransmisii: „Na účely tohto zákona retransmisia je príjem a súčasný, úplný a nezmenený prenos pôvodného vysielania programovej služby alebo jeho podstatnej časti vysielateľom určenej na príjem verejnosťou, uskutočnený elektronickou komunikačnou sieťou^{3a} (ďalej len „telekomunikačná sieť“); ak sa retransmisia uskutočňuje pomocou káblových distribučných systémov alebo mikrovlnným systémom, je káblovou retransmisiou.“

54. Podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona o digitálnom vysielaní programových služieb: „Obsahová služba je služba určená na príjem verejnosťou, koncovému užívateľovi alebo inému užívateľovi, ktorej obsah zostavuje jej poskytovateľ vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, či už z vlastnej iniciatívy, alebo na základe požiadaviek užívateľa, a vzniká ako poskytovateľom zostavená ponuka obsahových služieb podľa písmena a) alebo b), ku ktorým poskytovateľ obsahovej služby umožňuje prístup užívateľovi jednotlivito alebo spoločne vo forme súboru služieb, najmä retransmisia programových služieb a multiplex.“

55. Podľa § 17 ods. 1 písm. c/ zákona o vysielaní a retransmisii: „Prevádzkovateľ retransmisie je povinný poskytovať retransmisiu programovej služby len so súhlasom pôvodného vysielateľa tejto služby.“

56. Podľa § 17 ods. 1 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii: „Prevádzkovateľ retransmisie je povinný uzatvoriť s každým užívateľom typovú zmluvu.“

57. Podľa § 57 ods. 2 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii: „K žiadosti o registráciu retransmisie žiadateľ priloží vyhlásenie pôvodného vysielateľa o tom, že súhlasí s retransmisiou svojej programovej služby.“

VI. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

58. V kasačnom konaní zostala na základe uplatneného sťažnostného dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci spornou otázkou právnej kvalifikácie sťažovateľa ako prevádzkovateľa retransmisie, ktorú mal sťažovateľ vo vymedzenom čase poskytovať bez registrácie a tým sa dopustiť správneho deliktu podľa § 64 ods. 1 písm. a) v spojitosti s § 15a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

59. Nakoľko v tomto konaní ide o vec správneho trestania, pre úplnosť kasačný súd uvádza, že v zmysle § 453 ods. 2 SSP nie je viazaný kasačnými bodmi, ak ide o dôvody vymedzené v § 195 SSP. V zmysle § 195 SSP písm. b) je takýmto dôvodom otázka uplynutia prekluzívnej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za správny delikt, ku ktorej správny súd i kasačný súd musia prihliadať ex off. Kasačný súd preto ex off, nad rámec kasačných bodov, posúdil aj otázku prípadného uplynutia prekluzívnej lehoty, v ktorej bola voči sťažovateľovi vyvodená zodpovednosť za správny delikt. V tomto smere však nezistil nijaké dôvody, pre ktoré by sa mal odchýliť od relevantných právnych záverov, ku ktorým v rámci tejto otázky dospel správny súd, ktorý považoval tak subjektívnu ako aj objektívnu lehotu na uloženie sankcie sťažovateľovi za zachovanú. Kasačný súd sa pritom stotožnil aj s argumentáciou správneho súdu, ktorou správny súd zdôvodňoval zachovanie subjektívnej lehoty 6 mesiacov na uloženie sankcie, ktoré ohraničil dňom vydania a nie právoplatnosti rozhodnutia Rady (najmä poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR a osobitosti rozhodovacej činnosti Rady, predovšetkým publicitu jej zasadnutí a prijímaných uznesení, ktoré vylučujú manipuláciu Rady s lehotou na vydanie rozhodnutia v neprospech účastníka konania).

60. Pokiaľ ide o posúdenie, či bol sťažovateľ v dotknutom čase prevádzkovateľom retransmisie, kasačný súd sa stotožnil s právnym posúdením tejto otázky Radou a správnym súdom a rozhodnutia nimi vydané považuje v tomto ohľadne za náležité a vyčerpávajúco odôvodnené.

61. Rada ako i správny súd pri vymedzení tejto spornej otázky správne vychádzali z legálnej definície pojmu „prevádzkovateľ retransmisie“ obsiahnutej v § 3 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii. V zmysle tejto definície ide o fyzickú či právnickú osobu, ktorá vo vlastnom mene, na vlastný účet a na

vlastnú zodpovednosť poskytuje retransmisiu ako obsahovú službu koncovému užívateľovi bez ohľadu na to, či signál retransmitovanej programovej služby k užívateľovi prenáša sama alebo prostredníctvom tretej osoby. Rada a správny súd tiež prihliadali na obsah pojmu „retransmisia“, ktorou sa rozumie príjem a súčasný, úplný a nezmenený prenos pôvodného vysielať programovej služby vysielaťom určenej na príjem verejnosťou (§ 3 písm. f/ zákona o vysielať a retransmisii) i pojem „obsahová služba“, ktorá je zjednodušene definovaná ako služba určená na príjem verejnosťou/užívateľovi, ktorej obsah zostavuje jej poskytovateľ, a vzniká ako poskytovateľom zostavená ponuka obsahových služieb, ku ktorým poskytovateľ umožňuje prístup užívateľovi (§ 4 ods. 1 písm. c/ zákona o digitálnom vysielať programových služieb).

62. Kasačný súd berie na vedomie osobitosti právneho konštruktu, na základe ktorého dochádzalo k poskytovaniu služieb retransmisie v prejedávanom prípade (kedy na strane „vstupu“, t. j. na strane zmluvných vzťahov uzatváraných s vysielaťmi, a technického prenosu signálu vystupovala spoločnosť DSI DATA s.r.o., pričom na strane „výstupu“, t. j. na strane zmluvných vzťahov uzatváraných s koncovými užívateľmi bola kľúčová rola sťažovateľa). Poukazuje však na vyššie citované znenie ust. § 3 písm. e/ zákona o vysielať a retransmisii, ktoré definuje prevádzkovateľa retransmisie jej poskytovaním „koncovému užívateľovi“. Kasačný súd teda súhlasí s Radou i správnym súdom v tom, že na účely právnej kvalifikácie určitého subjektu ako prevádzkovateľa retransmisie podľa § 3 písm. e/ zákona o vysielať a retransmisii je naplnenie jednotlivých definičných znakov (poskytovanie retransmisie ako obsahovej služby vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť) potrebné skúmať vo vzťahu medzi prevádzkovateľom retransmisie a koncovými užívateľmi. Preto aj pre kasačný súd bola zásadná najmä zmluvná dokumentácia uzavretá s koncovými užívateľmi (typová zmluva) a k nej pripojené všeobecné podmienky.

63. Po dôkladnom oboznámení sa s uvedenými podkladmi dospel kasačný súd k rovnakému záveru ako Rada a správny súd, a síce že postavenie sťažovateľa v právnych vzťahoch s koncovými užívateľmi bolo z materiálnej stránky takého charakteru, že tento spĺňal všetky definičné kritéria prevádzkovateľa retransmisie podľa § 3 písm. e/ zákona o vysielať a retransmisii.

64. Kasačný súd sa stotožnil so záverom Rady i správneho súdu, že sťažovateľ poskytoval službu retransmisie vo vlastnom mene. Uvedené sa prejavovalo tak vo fáze uzavierania, ako aj realizácie a ukončovania zmluvy s koncovými užívateľmi. Na typovej zmluve s koncovými užívateľmi boli uvedené len dve zmluvné strany - sťažovateľ a koncový užívateľ, a hoci na konci typovej zmluvy bol priestor pre podpis „poskytovateľa“ retransmisie ako údajnej tretej strany, fakticky sa pripájal len podpis zástupcu sťažovateľa. Poskytovateľ retransmisie ako tretia zmluvná strana jednoznačne nevyplývala ani z pripojených všeobecných podmienok, ale mala byť len voľne pridávaná na cenník či webovú stránku sťažovateľa. Aj realizácia typovej zmluvy, teda výkon zmluvných práv a povinností, bol predpokladaný primárne a takmer výlučne vo vzťahu medzi sťažovateľom a koncovým užívateľom (úhrada odmeny a iných záväzkov, reklamácie, komunikácia, spracovanie osobných údajov). Napokon i ukončenie zmluvy bolo predpokladané len medzi zmluvnými stranami, teda sťažovateľom a koncovým užívateľom. Osobitne možno poukázať na čl. 2 typovej zmluvy, ktorý zaväzoval užívateľa komunikovať vo všetkých veciach (objednávky a zmeny služieb, reklamácie, poruchy, informácie) len so sťažovateľom. Kasačný súd nepopiera tvrdenie sťažovateľa, že DSI DATA s.r.o. mohla technicky regulovať príjem signálu či zmenu ponuky obsahovej služby, no vychádzajúc z typovej zmluvy tak robila na základe priameho pokynu sťažovateľa, nie užívateľa služby.

65. Rovnako sa kasačný súd stotožnil so záverom Rady a správneho súdu, pokiaľ ide o naplnenie kritéria poskytovania retransmisie na vlastnú zodpovednosť. Koncoví užívatelia sa mali vo veciach akýchkoľvek reklamácií a porúch obracať práve a len na sťažovateľa, a to nielen otázok komunikačnej siete, ktorá patrila sťažovateľovi, ale aj otázok týkajúcich sa príjmu signálu zabezpečovaného DSI DATA s.r.o.

66. Napokon podľa kasačného súdu bol Radou a správnym súdom dostatočne podložený aj záver, že sťažovateľ poskytoval službu retransmisie vo vzťahu ku koncovým užívateľom na vlastný účet, pretože odmenu od koncových užívateľov fakturoval a prijímal on. To, či a akú časť tejto odmeny následne uhradil DSI DATA s.r.o., bolo vecou ich vzájomnej obchodnej dohody, no táto skutočnosť nemá vplyv na to, že vo vzťahu ku koncovým užívateľom poskytoval retransmisiu na vlastný účet práve sťažovateľ.

67. Z uvedeného pre kasačný súd preto nevyplýva sťažovateľom prezentovaný názor, že poskytovateľom retransmisie koncovým užívateľom bola spoločnosť DSI DATA s.r.o. a že sťažovateľova rola bola obmedzená len na akéhosi „sprostredkovateľa“, „platobné miesto“ a „technickú podporu“. Naopak, za poskytovateľa retransmisie koncovým užívateľom v zmysle zákona o vysielať a retransmisii je potrebné považovať sťažovateľa a spoločnosť DSI DATA s.r.o. je potrebné považovať za sťažovateľovho subdodávateľa.

68. Kasačný súd poukazuje na tvrdenie sťažovateľa v závere jeho kasačnej sťažnosti, že je poskytovateľom pripojenia k internetu a nakoľko väčšina zákazníkov má záujem aj o príjem TV staníc, tak si sťažovateľ za týmto účelom „zazmluvnil“ DSI DATA s.r.o. ako ich dodávateľa. Ako je zrejmé z obsahu zmluvných dokumentov a celkového kontextu nimi založených právnych vzťahov, sťažovateľ „si zazmluvnil“ DSI DATA s.r.o. ako svojho subdodávateľa a vo vzťahu ku koncovým užívateľom naplňal znaky prevádzkovateľa retransmisie v zmysle zákona on sám.

69. Sťažovateľ vo svojich podaniach citoval jednotlivé ustanovenia typovej zmluvy, všeobecných podmienok či zmluvy o spolupráci so spoločnosťou DSI DATA s.r.o., z ktorých má vyplývať záver opačný, než k akému dospela Rada a správny súd. No posúdiac celkový obsah týchto dokumentov a prihliadajúc na kontext fungovania zavedeného právneho konštruktu na účely zákona o vysielaní a retransmisii, uvedené izolované citácie a vysvetlenia sťažovateľa kasačný súd nepresvedčili o tom, že sťažovateľ nebol prevádzkovateľom retransmisie v zmysle ustanovenia § 3 písm. e/ cit. zákona.

70. Sťažovateľ sa spod definície prevádzkovateľa retransmisie ďalej snažil vymaniť tvrdením, že licenčné zmluvy s pôvodnými vysielateľmi neuzatváral on, ale spoločnosť DSI DATA s.r.o., ktorá tiež zostavovala ponuku obsahovej služby. Ako však kasačný súd naznačil vyššie (bod 64), na účely definície prevádzkovateľa retransmisie podľa § 3 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii je jednotlivé znaky (poskytovanie retransmisie ako obsahovej služby vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť) potrebné skúmať vo vzťahu medzi prevádzkovateľom retransmisie a koncovými užívateľmi. Uvedenému záveru zodpovedajú aj ďalšie ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. Podľa § 17 ods. 1 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii musí prevádzkovateľ retransmisie uzatvoriť s každým užívateľom typovú zmluvu, t. j. musí s ním založiť priamy zmluvný vzťah. Vo vzťahu k pôvodným vysielateľom zákon o vysielaní a retransmisii (§ 17 ods. 1 písm. c/) síce vyžaduje, aby retransmisiu poskytoval len s ich súhlasom, no o nutnosti uzavretia priameho zmluvného vzťahu sa nezmieňuje. Z uvedeného teda nevyplýva, žeby absencia uzavretia priamych licenčných zmlúv medzi pôvodnými vysielateľmi a sťažovateľom vynímala sťažovateľa spod definície prevádzkovateľa retransmisie. Keďže retransmisia ako obsahová služba je poskytovaná koncovému užívateľovi, podľa názoru kasačného súdu nie je rozhodujúce ani to, ktorý subjekt zostavuje ponuku programových služieb a reguluje príjem signálu po technickej stránke, ale kto tak robí vo vzťahu k užívateľom. Podstatné teda je, kto obsahovú službu poskytuje vo vlastnom mene užívateľom a na tento subjekt sa potom aj vzťahujú povinnosti prevádzkovateľa retransmisie v súvislosti so zabezpečením programovej ponuky (§ 17 zákona o vysielaní a retransmisii). Preto nebolo vyjadrenie DSI DATA s.r.o. o tom, že zostavuje ponuku programových služieb, smerodajné a spôsobilé zvrátiť závery prijaté Radou.

71. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že príjem a prenos signálu je podstatným a jediným definičným kritériom retransmisie. Ako však kasačný súd uviedol vyššie, zákonná definícia prevádzkovateľa retransmisie podľa § 3 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii je komplexnejšia a jej materiálnymi znakmi je poskytovanie retransmisie ako obsahovej služby vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť koncovému užívateľovi bez ohľadu na to, či signál retransmitovanej programovej služby k užívateľovi prenáša sama alebo prostredníctvom tretej osoby.

72. Sťažovateľ v tejto súvislosti tvrdil, že správny súd nesprávne vyložil druhú časť vety § 3 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii („bez ohľadu na to, či signál retransmitovanej programovej služby k užívateľovi prenáša sama alebo prostredníctvom tretej osoby“). V podstatnom namietal, že táto časť vety znamená „bez ohľadu na to, či signál retransmitovanej programovej služby k užívateľovi prenáša vo svojej vlastnej elektronickej komunikačnej sieti alebo v sieti tretej osoby“. To podľa jeho názoru malo v jeho prípade znamenať, že signál prenášala DSI DATA s.r.o. prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete sťažovateľa a nie že sťažovateľ prenášal signál prostredníctvom DSI DATA s.r.o., ako uzavrel správny súd. Sťažovateľ však v kasačnej sťažnosti presvedčivo nezdôvodnil, prečo sa má táto časť vety vykladať práve takýmto spôsobom, aby tak názor správneho súdu kvalifikovane spochybnil. Bez ohľadu na uvedené však kasačný súd túto otázku ani nepovažuje za rozhodujúcu, pretože keby sa aj táto časť vety vykladala spôsobom naznačeným sťažovateľom, v kontexte sťažovateľovej veci by to znamenalo toľko, že sťažovateľ prenáša signál obsahovej služby k užívateľovi (že ho prenáša vo vzťahu k užívateľovi vo vlastnom mene, je zdôvodnené vyššie) vo svojej vlastnej elektronickej komunikačnej sieti.

73. Tvrdenie sťažovateľa, že prevádzkovateľom retransmisie môže byť len ten subjekt, ktorý technicky prenáša signál, teda nemá oporu v § 3 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii. Správny súd korektne ustálil, že účelom uzatvorených zmlúv bolo realizovať poskytovanie retransmisie ako služby konečným užívateľom s tým, že zmluvy uzatváral priamo sťažovateľ a len sťažovateľ skutočne a priamo realizoval zmluvné a z nich vyplývajúce zodpovednostné vzťahy s konečným zákazníkom.

74. Správny súd navyše jasne uviedol, že postavenie žalobcu ako poskytovateľa káblov a optického vedenia v zmluvných vzťahoch bez toho, aby bol považovaný za poskytovateľa retransmisie s povinnosťou registrácie, by bolo akceptovateľné len vtedy, ak by zmluvné vzťahy s koncovým užívateľom boli uzatvárané a realizované priamo spoločnosťou DSI DATA s.r.o., nie však v tejto (opačnej) situácii. Preto kasačný súd vyhodnotil ako zavádzajúce tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého správny súd považoval sťažovateľa za prevádzkovateľa retransmisie len z titulu vlastníctva káblov a optického vedenia. Sťažovateľ v tomto ohľade použil pravdu skresľujúce vyjadrenia, keď uviedol, že ide o tú istú situáciu, akoby správny súd považoval sťažovateľa za dodávateľa elektriny len z titulu vlastníctva vedení, hoci je každému jasné, že dodávateľom elektriny je jej výrobca/distribútor. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že správny súd považoval sťažovateľa za prevádzkovateľa retransmisie na základe materiálneho naplnenia všetkých definičných kritérií prevádzkovateľa retransmisie vyplývajúcich z § 3 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii, nie na základe vlastníctva káblov a optického vedenia, cez ktoré sa signál prenášal.

75. Z vyššie uvedených dôvodov nemohol kasačný súd priznať úspech ani kasačným námietkam spočívajúcim v nedostatočne zistenom skutkovom stave, v dôsledku ktorých malo dôjsť k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. V rámci nich sťažovateľ namietal (i) vadnosť merania vykonaného v jeho sídle, (ii) absenciu merania u spoločnosti DSI DATA s.r.o. a (iii) nepreukázanie trvania protiprávneho stavu od 04.12.2014 do 08.04.2015.

76. Pokiaľ ide o vadnosť merania vykonaného v sídle sťažovateľa, sťažovateľ skresľujúco uviedol, že na miestnej ohliadke sa ponuka obsahových služieb zisťovala len prehliadnutím webovej stránky sťažovateľa a zmluvnej dokumentácie. Z obsahu zápisnice z miestnej ohliadky vykonanej u sťažovateľa dňa 04.12.2014 vyplýva, že zisťovanie obsahu balíkov programových služieb bolo vykonané aj na televíznom prijímači umiestnenom v sídle sťažovateľa, zoznam programových služieb bol presne identifikovaný v zápisnici, ktorú zástupca sťažovateľa podpísal.

77. Ani námietku neuskutočnenia merania u spoločnosti DSI DATA s.r.o. nevyhodnotil kasačný súd ako dôvodnú. Ako uviedol správny súd, skutočnosť, kto technicky poskytuje signál a kto káble a optické vedenia, nebola v konaní sporná a nie je možné ju bez ďalšieho stotožňovať s otázkou identifikácie subjektu prevádzkovateľa retransmisie. Túto otázku Rada ustálila na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a ani kasačnému súdu nie je zrejmé, ako by vykonanie merania u spoločnosti DSI DATA s.r.o. mohlo zmeniť právne posúdenie otázok rozhodných pre vydanie rozhodnutia vo veci.

78. Napokon kasačný súd posúdil ako nedôvodnú aj námietku, že miestna ohliadka u sťažovateľa sa konala len v jeden deň (04.12.2014), a preto nebolo spoľahlivo zistené poskytovanie retransmisie sťažovateľom v celom období vymedzenom Radou (t. j. až do 08.04.2015). S touto námietkou sa vysporiadala tak Rada ako aj správny súd (bod 56 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Sťažovateľ k ich argumentácii neposkytol nijakú kontrujúcu argumentáciu, na ktorú by mal kasačný súd osobitne reagovať, ale len stroho zopakoval svoju námietku, na ktorú už dostal dostatočné odpovede od Rady a správneho súdu.

VII. Záver

79. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z tohto dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

80. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP. Sťažovateľ (žalobca) v kasačnom konaní úspech nemal, pričom žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípade, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré v danom prípade nenastali, a preto kasačný súd účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

81. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Na účely právnej kvalifikácie určitého subjektu ako prevádzkovateľa retransmisie podľa § 3 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii je naplnenie jednotlivých definičných znakov (poskytovanie retransmisie ako obsahovej služby vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť) potrebné skúmať vo vzťahu medzi prevádzkovateľom retransmisie a koncovými užívateľmi.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.